Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
TAMARY ĆAPETA
přednesené dne 14. března 2024[1]

Věc C-535/22 P

Aeris Invest Sàrl
proti
Evropské komisi,

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB)

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská a měnová politika – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí – Nařízení (EU) č. 806/2014 – Článek 18 – Podmínky zahájení řešení krize – Článek 15 – Účely řešení krize – Článek 22 – Obecné zásady pro nástroje k řešení krize – Článek 296 SFEU – Povinnost uvést odůvodnění – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie – Žaloba na neplatnost a žaloba na náhradu škody – Řešení krize Banco Popular“

I. Úvod

1. Jednotný mechanismus pro řešení krizí (dále jen „SRM“) byl zaveden v roce 2014[2]. Poprvé byl použit dne 6. června 2017, a to vůči Banco Popular Español, SA (dále jen „Banco Popular“).

2. Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek – společnost Aeris Invest Sàrl (dále jen „Aeris Invest“) – je právnickou osobou podle lucemburského práva, která byla akcionářem Banco Popular před přijetím programu řešení krize[3] této banky. Fyzické a právnické osoby, které v době před zahájením řešení krize dne 7. června 2017 ve společnosti Banco Popular vlastnily kapitál, podaly k Tribunálu více než 100 přímých žalob.

3. V žalobě podané u Tribunálu společnost Aeris Invest napadla z důvodu řady údajných chyb program řešení krize a jeho schválení ze strany Evropské komise, jakož i platnost některých ustanovení nařízení o SRM. Tato žaloba byla zamítnuta rozsudkem ze dne 1. června 2022, Aeris Invest v. Komise a SRB (T-628/17, EU:T:2022:315) (dále jen „napadený rozsudek“).

[1] – Původní jazyk: angličtina.

[2] – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1) (dále jen „nařízení o SRM“).

[3] – Rozhodnutí výkonného zasedání Jednotného výboru pro řešení krizí SRB/EES/2017/08 ze dne 7. června 2017 o přijetí programu řešení krize společnosti Banco Popular Español, SA (dále jen „program řešení krize“). Program řešení krize byl schválen rozhodnutím Komise (EU) 2017/1246 ze dne 7. června 2017, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular Español, SA. (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15) (dále jen „schválení ze strany Komise“).

4. Vedle toho probíhá řízení o jiném kasačním opravném prostředku ve věci C-541/22 P, García Fernández a další v. Komise a SRB [4], kterým byl napaden souběžný rozsudek Tribunálu týkající se téhož programu řešení krize (dále jen „souběžný kasační opravný prostředek“). Předložené argumenty se významně překrývají. Mé stanovisko k tomuto kasačnímu opravnému prostředku je předneseno ve stejný den (dále jen „souběžné stanovisko“) a tato dvě souběžná stanoviska je třeba číst společně.

5. S přihlédnutím k měřítku přezkumu uvedenému v bodech 5 až 7 souběžného stanoviska navrhuji, aby Soudní dvůr oba napadené rozsudky potvrdil.

II. Skutečnosti vedoucí k řízení před Tribunálem

6. Skutečnosti relevantní pro tento kasační opravný prostředek, které jsou podrobněji vysvětleny v bodech 25 až 83 napadeného rozsudku, jsou totožné se skutečnostmi uvedenými v souběžném stanovisku. Proto čtenáře odkazuji na jeho body 9 až 24.

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

7. Žalobou podanou u Tribunálu dne 18. září 2017 se společnost Aeris Invest domáhala zrušení programu řešení krize a jeho schválení ze strany Komise.

8. Dne 6. srpna 2018 bylo Španělskému království, Parlamentu a Radě uděleno povolení vstoupit do řízení jako vedlejší účastníci a dne 12. dubna 2019 bylo totéž povoleno Banco Santander. Všichni vstoupili do řízení na podporu Komise a Jednotného výboru pro řešení krizí (dále jen „SRB“).

9. Usnesením ze dne 12. května 2021 Tribunál nařídil SRB, aby předložil úplná znění programu řešení krize, ocenění 2, posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání, jež provedla ECB dne 6. června 2017, dopisu společnosti Banco Popular ze dne 6. června 2017 adresovaného ECB, včetně přílohy tohoto dopisu, a dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular.

10. Poté, co Tribunál do dokumentů nahlédl, rozhodl usnesením ze dne 9. června 2021, že nejsou pro řešení věci nezbytné a odstranil důvěrná znění dokumentů ze spisu, a předal navrhovatelce (žalobkyně v prvním stupni), jakož i Komisi, Španělskému království, Parlamentu, Radě a společnosti Banco Santander dopis ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, vyjma přílohy tohoto dopisu.

11. Tribunál žalobu v plném rozsahu zamítl jako neopodstatněnou.

[4] – Který byl podán proti rozsudku ze dne 1. června 2022, Eleveté Invest Group a další v Komise a SRB (T-523/17, EU:T:2022:313) (dále jen „souběžný napadený rozsudek“).

IV. Řízení před Soudním dvorem

12. Společnost Aeris Invest v kasačním opravném prostředku podaném dne 9. srpna 2022 navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek a v souladu s jejími návrhovými žádáními v prvním stupni řízení před Tribunálem:

  – zrušil program řešení krize SRB,

  – zrušil schválení programu řešení krize ze strany Komise a

  – prohlásil články 15 a 22 nařízení o SRM podle článku 277 SFEU za nepoužitelné;

– uložil Komisi náhradu nákladů vynaložených v rámci řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku;

– nebo podpůrně, aby vrátil věc Tribunálu, a v takovém případě určil, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

13. Komise, SRB, Rada, Španělské království a společnost Banco Santander navrhují, aby Soudní dvůr:

– kasační opravný prostředek v plném rozsahu zamítl;

– uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

14. Rada navíc navrhuje, aby Soudní dvůr:

– v případě, že Soudní dvůr napadený rozsudek zruší a rozhodne o žalobě podle článku 61 statutu Soudního dvora Evropské unie, zamítl námitku protiprávnosti článků 15, 18, 20, 21, 22 a 24 nařízení o SRM.

15. Banco Santander navíc navrhuje, aby Soudní dvůr, pokud by kasačnímu opravnému prostředku vyhověl a v souladu s článkem 61 statutu Soudního dvora Evropské unie rozhodl, že o žalobě na neplatnost rozhodne sám:

– omezil v souladu s čl. 264 druhým pododstavcem SFEU rozsah svého rozsudku tím, že potvrdí účinky prodeje Banco Popular společnosti Banco Santander.

V. Analýza

16. Navrhovatelka předkládá na podporu kasačního opravného prostředku osm důvodů. První důvod kasačního opravného prostředku vychází z toho, že Tribunál porušil článek 18 nařízení o SRM, povinnost řádné péče a povinnost uvést odůvodnění. Podle druhého důvodu kasačního opravného prostředku Tribunál údajně porušil články 14 a 20 nařízení o SRM, povinnost řádné péče a článek 296 SFEU. Třetí důvod kasačního opravného prostředku vychází z toho, že

Tribunál porušil povinnost řádné péče, články 17 a 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a článek 14 nařízení o SRM. Podle čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku Tribunál údajně porušil právo na obhajobu podle článku 47 Listiny a článek 296 SFEU. Pátý důvod kasačního opravného prostředku vychází z toho, že Tribunál porušil článek 296 SFEU a právo na obhajobu podle článku 47 Listiny, pokud jde o důvěrnost programu řešení krize a ocenění 2. Podstatou šestého důvodu kasačního opravného prostředku je, že Tribunál porušil článek 47 Listiny a článek 6 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“) tím, že zamítl žádost navrhovatelky o poskytnutí dokumentů. Sedmý důvod kasačního opravného prostředku vychází z toho, že Tribunál porušil články 17 a 52 Listiny tím, že zamítl námitku protiprávnosti článků 15 a 22 nařízení o SRM spočívající v tom, že představují nepřiměřený zásah do práva vlastnit majetek. Podstatou osmého důvodu kasačního opravného prostředku je, že Tribunál porušil články 17 a 52 Listiny, jakož i čl. 5 odst. 4 SEU.

17. Řada důvodů uplatněných v tomto kasačním opravném prostředku je se souběžným kasačním opravným prostředkem společných. Vzhledem k souvislostem mezi oběma kasačními opravnými prostředky toto stanovisko rozdělím na dvě části: v oddíle A se budu zabývat důvody společnými pro oba kasační opravné prostředky a v oddíle B se budu zabývat důvody, které jsou specifické pro tento kasační opravný prostředek.

A. Důvody kasačního opravného prostředku společné pro věc C-535/22 P a věc C-541/22 P

18. Oběma kasačním opravným prostředkům jsou společná dvě témata. První se týká článku 18 nařízení o SRM [5], kterým se budu zabývat v oddíle 1.

19. Druhé téma společné oběma kasačním opravným prostředkům se týká údajného porušení povinnosti uvést odůvodnění a článku 47 Listiny ze strany Tribunálu [6]. Těmito otázkami se budu zabývat v oddíle 2.

1. Článek 18 nařízení o SRM

a) Článek 18 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM

20. Podstatou prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky je, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení [7], když konstatoval, že nedostatek likvidity může být důvodem, pro který lze mít za to, že je banka v selhání nebo že je její selhání pravděpodobné, protože banka, ačkoli čelila nedostatku likvidity, byla solventní. Podstatou první části prvního důvodu účastníků řízení podávajících souběžný kasační opravný prostředek je rovněž námitka, že Tribunál měl nesprávně za to, že platební neschopnost není podmínkou pro určení, že je banka v selhání nebo že je její selhání pravděpodobné.

[5] – Tato tvrzení jsou obsažena v prvním důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-535/22 P a v prvním důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-541/22 P.

[6] – Tato tvrzení jsou obsažena ve čtvrtém, pátém a šestém důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-535/22 P a v páté a šesté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-541/22 P.

[7] – Napadený rozsudek, body 275 až 304.

21. Zadruhé účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek rovněž tvrdí, že Tribunál nesprávně akceptoval pasivitu SRB, pokud jde o nutnost poskytnout Banco Popular nouzové poskytnutí likvidity (dále jen „ELA“), neboť SRB má povinnost řádné péče, včetně povinnosti zajistit ELA před tím, než se banka dostane do selhání nebo do situace, kdy je její selhání pravděpodobné [8].

22. Pokud jde o první tvrzení, podle obou napadených rozsudků jsou podmínky pro zjištění selhání nebo pravděpodobné selhání podrobněji upraveny v čl. 18 odst. 4 nařízení o SRM [9] a nevyžadují, aby banka byla v platební neschopnosti, ani nevylučují zjištění selhání nebo pravděpodobného selhání v případě, že banka čelí jinému než dočasnému nedostatku likvidity.

23. Tribunál poté zkoumal různé zdroje a vysvětlení, na jejichž základě ECB (v posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání) a SRB (v programu řešení krize) dodržely požadavky čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM, což učinily na základě akutních problémů společnosti Banco Popular souvisejících s likviditou.

24. To zahrnovalo výroční zprávu Banco Popular za rok 2016, snížení jejího ratingu různými ratingovými agenturami, negativní zprávy v tisku, krytí likvidity banky (které kleslo pod minimální hranici 80 %), pokyny EBA [10], které stanovují podmínky pro posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání, a dopis samotné správní rady Banco Popular [11].

25. Tribunál odkázal na bod 57 odůvodnění nařízení o SRM, podle něhož by rozhodnutí o řešení krize mělo být přijato před tím, než se subjekt dostane do platební neschopnosti a než se zcela vyčerpá jeho vlastní kapitál. Dospěl tedy správně k závěru, že platební neschopnost není jedinou okolností, na základě které lze o zahájení řešení krize rozhodnout [12].

26. V textu nařízení o SRM ani v obecných pokynech EBA není nic, co by naznačovalo, že nedostatek likvidity, který není dočasný, nemůže vést k závěru o selhání nebo pravděpodobném selhání. Tribunál tedy čl. 18 odst. 1 a 4 nařízení o SRM vyložil správně a dospěl k závěru, že zjištění, že společnost Banco Popular je v selhání nebo že její selhání je pravděpodobné, splňuje podmínku stanovenou v čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení o SRM, podle níž „subjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude“.

27. Pokud jde o druhé tvrzení, účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že SRB nepřispěl k selhání Banco Popular. Tvrdí, že Tribunál nesprávně dospěl k závěru, že příčiny selhání nebo pravděpodobného selhání banky jsou odlišné od zjištění, zda postup řešení krize splňoval požadavky čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM [13].

[8] – Souběžný napadený rozsudek, body 118 až 177.

[9] – Napadený rozsudek, bod 288; souběžně napadený rozsudek, bod 130.

[10] – Obecné pokyny Evropského orgánu pro bankovnictví (EBA) ze dne 6. srpna 2015, k výkladu různých podmínek, za nichž se instituce považuje za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, podle čl. 32 odst. 6 směrnice 2014/59/EU (EBA/GL/2015/07).

[11] – Napadený rozsudek, body 291, 292, 297 a 298. Viz také souběžný napadený rozsudek, body 118 až 145.

[12] – Napadený rozsudek, bod 286; souběžný napadený rozsudek, bod 132.

[13] – Souběžný napadený rozsudek, bod 166.

28. Účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek tvrdí, že bod 52 odůvodnění nařízení o SRM [14] ukládá SRB povinnost zajistit, aby banka před rozhodnutím o řešení krize obdržela ELA. Tribunál tento argument – podle mého názoru správně – odmítl, když uvedl, že ELA spadá do působnosti národních centrálních bank [15]. Jak v písemných vyjádřeních správně uvádějí Komise a SRB, bod 52 odůvodnění nařízení o SRM nelze vykládat jako právní základ pro stanovení povinnosti „banku zachránit" před přijetím rozhodnutí o řešení krize.

29. Účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek tvrdí, že Tribunál porušil zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, podle níž se nikdo nemůže dovolávat svého protiprávního jednání za účelem získání výhody [16]. V tomto kontextu účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek tvrdí, že Tribunál nesprávně oddělil zásadu řádné správy od zákonnosti programu řešení krize [17].

30. Tribunál se podle mého názoru správně zaměřil na úkoly SRB podle nařízení o SRM a na podmínky, které toto nařízení pro rozhodování o řešení krize podle čl. 18 odst. 1 stanoví. Tribunál rovněž nepochybil, když se rozhodl údajným pochybením SRB zabývat v rámci návrhu účastníků řízení podávajících souběžný kasační opravný prostředek na náhradu škody, a nikoli ve vztahu k zákonnosti programu řešení krize [18].

31. Domnívám se tedy, že Soudní dvůr by měl všechny důvody kasačního opravného prostředku týkající se čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení o SRM zamítnout.

b) Článek 18 odst. 1 písm. b) nařízení o SRM

32. Aeris Invest v první řadě tvrdí, že byla k dispozici alternativní opatření k řešení krize, a že tedy Tribunál čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení o SRM nesprávně vyložil [19]. Konkrétně Tribunálu vytýká, že nepožadoval, aby SRB podrobně a nestranně zkoumal, proč nebylo Banco Popular poskytnuto dodatečné ELA. Podobně účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek tvrdí, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění, nesprávně posoudil důkazy a chybně vyložil čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení o SRM [20].

33. Tribunál zkoumal i) skutečnost, že SRB vzal v úvahu ELA poskytnuté Banco Popular, ii) její schválení ze strany ECB, a iii) chybějící vliv na „neuspokojivý stav likvidity Banco Popular" [21]. Tribunál rovněž zkoumal dopisy, které si v souvislosti s ELA vyměnily ECB a Banco de España (Španělská centrální banka) a které podle jeho názoru dokládají rychlost zhoršování situace ve

[14] – „Jednotný mechanismus pro řešení krizí by měl být založen na nařízení [Rady] (EU) č. 1024/2013 [ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63)] a směrnici [Evropského parlamentu a Rady] 2014/59/EU [ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190)]. Výbor by proto měl být zmocněn zasáhnout v rané fázi zhoršování se finanční situace nebo platební schopnosti subjektu. Informace, které výbor obdrží od vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize nebo od ECB v této fázi, pro něj mají velký význam při rozhodování o opatření, které může přijmout za účelem přípravy řešení krize dotyčného subjektu."

[15] – Souběžný napadený rozsudek, bod 175.

[16] – Souběžný napadený rozsudek, body 167 až 168.

[17] – Napadený rozsudek, bod 173.

[18] – Důvodem kasačního opravného prostředku týkajícím se mimosmluvní odpovědnosti Evropské unie se zabývám v souběžném stanovisku v rámci čtvrtého důvodu souběžného kasačního opravného prostředku (body 63 až 87).

[19] – Tento důvod kasačního opravného prostředku se týká napadeného rozsudku, bodů 305 až 327.

[20] – Tato tvrzení se týkají souběžného napadeného rozsudku, body 178 až 231.

[21] – Napadený rozsudek, bod 308.

společnosti Banco Popular [22]. Tribunál rovněž odkázal na zjištění ECB, že ani při odsouhlasení ELA dne 5. června 2017 by Banco Popular nebyla schopna splatit své závazky nejpozději do 7. června 2017 [23]. Tribunál dospěl k závěru, že poskytování ELA není úkolem SRB podle nařízení o SRM [24].

34. S ohledem na výše uvedené se domnívám, že Tribunál povinnosti SRB podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení o SRM posoudil správně.

35. Účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek ve druhé řadě poukazují na částky, které podle jejich názoru byly skutečně k dispozici jako ELA, avšak netvrdí, že Tribunál zkreslil skutkový stav. Účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek rovněž zpochybňují hodnocení důkazů ze strany Tribunálu, pokud jde o částky ELA, které mohly být poskytnuty, navýšení kapitálu, oddělení aktiv, soukromý prodej třetí osobě a případnou státní podporu a použití Jednotného fondu pro řešení krizí (SRF).

36. Tyto argumenty považuji za nepřípustné, neboť Soudní dvůr nemá pravomoc ke zjišťování skutkového stavu, ani v zásadě k přezkoumávání důkazů, s výjimkou případů, kdy by účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek tvrdili, že Tribunál zkreslil skutkový stav a že toto zkreslení z písemností ve spise Soudního dvora zjevně vyplývá [25].

37. Kromě toho musí účastník řízení, který tvrdí, že došlo ke zkreslení, přesně uvést, jaké důkazy měl Tribunál zkreslit, a doložit chyby v posouzení, jež podle jeho názoru vedly k tomuto zkreslení [26].

38. Účastníci řízení podávající oba kasační opravné prostředky pouze opakují skutečnosti již předložené Tribunálu, aniž prokázali, že tento soud zkreslil důkazy.

39. S ohledem na výše uvedené a v rozsahu, ve kterém jsou přípustné, je třeba argumenty účastníků řízení podávajících kasační opravné prostředky týkající se čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení o SRM zamítnout.

c) Článek 18 odst. 1 písm. c) nařízení o SRM

40. Účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek ve třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku zaprvé tvrdí, že Tribunál nesprávně vyložil, jakým způsobem má být provedeno vyvážení zájmů podle čl. 18 odst. 1 písm. c) a čl. 14 odst. 2 nařízení o SRM.

41. Zadruhé tvrdí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že zacházení s italskými bankami, které byly v selhání nebo jejichž selhání bylo pravděpodobné, ale u nichž nedošlo k řešení krize, nebylo diskriminační [27].

22 – Tamtéž, bod 310.

23 – Napadený rozsudek, bod 308; souběžný napadený rozsudek, bod 184.

24 – Namísto toho Tribunál zkoumal dokumenty, ze kterých vycházel SRB při zjištění, že k řešení krize neexistuje žádná alternativa, (schválené dodatečné ELA, které situaci nepomohlo; a neposkytnutí dalšího ELA ze strany Španělské centrální banky). Napadený rozsudek, body 314 a 315.

25 – Rozsudek ze dne 2. září 2010, Komise v. Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481, bod 63); rozsudek ze dne 29. října 2015, Komise v. ANKO (C-78/14 P, EU:C:2015:732, bod 54).

26 – Rozsudek ze dne 10. listopadu 2022, Komise v. Valencia Club de Fútbol (C-211/20 P, EU:C:2022:862, bod 55).

27 – Souběžný napadený rozsudek, bod 254.

42. Zatřetí napadají rozhodnutí Tribunálu, který nové argumenty shledal nepřípustnými, jelikož byly v průběhu řízení v prvním stupni uplatněny příliš pozdě [28].

43. Pokud jde o první argument, účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek tvrdí, že SRB a Komise měly vyvážit veřejný zájem a zájem akcionářů.

44. Při odmítnutí tohoto argumentu Tribunál v bodě 246 souběžného napadeného rozsudku – podle mého názoru správně – uvedl, že při rozhodování o veřejném zájmu na řešení krize nehraje roli pouze zájem akcionářů, ale také zájem vkladatelů, zaměstnanců a dalších věřitelů banky, v souladu s čl. 14 odst. 2 nařízení o SRM. Tribunál dále analyzoval výhody [29], které kompenzují ztráty vzniklé akcionářům Banco Popular ve srovnání se situací, kdy by banka byla zlikvidována v běžném úpadkovém řízení.

45. Pokud jde o druhý bod, domnívám se, že Tribunál nepochybil, když konstatoval, že neřešení krize italských bank nepředstavuje srovnatelnou situaci, která by představovala diskriminaci. Tribunál správně poukázal na skutečnost, že tyto banky podle SRB nevykonávaly zásadní funkce a jejich likvidace (na rozdíl od řešení krize) by neměla významný negativní vliv na finanční stabilitu. Tribunál rovněž správně uvedl, že vhodným měřítkem by v této situaci byla banka, která rovněž prošla postupem řešení krize.

46. Nakonec mám za to, že Tribunál nový argument účastníků řízení podávajících souběžný kasační opravný prostředek správně odmítl z důvodu jeho opožděnosti. V bodě 261 souběžného napadeného rozsudku Tribunál vysvětlil, že účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek předložili v prvním stupni argument týkající se článku 24 nařízení o SRM. Opožděné předložení argumentu odůvodnili tím, že v době podání žaloby nebyly dotčené dokumenty k dispozici.

47. Jak však Tribunál podotkl, tyto dokumenty se týkají skutečností, které byly účastníkům řízení podávajícím souběžný kasační opravný prostředek známy v prvním stupni, a proto se opožděné uvedení nových argumentů nezakládá na právních nebo skutkových okolnostech, o kterých nevěděli.

48. Navrhuji proto, aby Soudní dvůr Evropské unie argumenty účastníků řízení podávajících souběžný kasační opravný prostředek týkající se čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení o SRM zamítl jako neopodstatněné.

2. Povinnost uvést odůvodnění a článek 47 Listiny

49. Ve čtvrtém, pátém a šestém důvodu kasačního opravného prostředku v tomto řízení, jakož i v páté a šesté části druhého důvodu souběžného kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění a článek 47 Listiny, pokud jde jednak o program řešení krize a ocenění 2, a jednak o důvěrnost některých dokumentů v rámci postupu řešení krize, jakož i o rozhodnutí Tribunálu nenařídit v prvním stupni důkazní opatření.

50. Jaké povinnosti by měl Soudní dvůr s ohledem na povinnost Tribunálu uvést odůvodnění přezkoumat?

[28] – Tato údajná pochybení jsou obsažena v bodech 243 až 247, 254 a 261 souběžného napadeného rozsudku.

[29] – V podobě zachování zásadních funkcí, omezení nepříznivých dopadů na hospodářství a na finanční stabilitu, jakož i zabránění ztrátám věřitelů. Souběžný napadený rozsudek, bod 247.

51. Soudní dvůr rozhodl, že z „odůvodnění rozsudku [musí] jasně a jednoznačně plynout úvahy Tribunálu, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody přijatého rozhodnutí a Soudní dvůr mohl provést soudní přezkum“ [30]. To však neznamená, že by Tribunál měl povinnost poskytnout vysvětlení, ve kterém by se vyčerpávajícím způsobem postupně zabýval každou z úvah uvedených účastníky sporu, a toto odůvodnění tedy může být implicitní za podmínky, že „umožní zúčastněným osobám seznámit se s důvody, proč Tribunál nevyhověl jejich argumentům, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat přezkum“ [31].

52. Soudní dvůr konstatoval, že „[s]tupeň podrobnosti odůvodnění rozhodnutí musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být rozhodnutí vydáno“ [32].

53. Pro účely tohoto kasačního opravného prostředku je tedy úkolem Soudního dvora ověřit, zda Tribunál dostatečně vysvětlil důvody svého rozhodnutí týkající se žalobních důvodů v prvním stupni.

a) Ocenění a program řešení krize

54. Navrhovatelka ve čtvrtém důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál při přezkumu programu řešení krize uvedl nedostatečné a rozporné odůvodnění, zejména u ocenění 2 [33] v rámci programu řešení krize a bodů 23, 24 a 26 odůvodnění programu řešení krize, pokud jde o závažnost problémů Banco Popular souvisejících s likviditou. Účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek v šesté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál nahradil povinnost SRB uvést odůvodnění.

55. Je třeba dodat, že navrhovatelka zpochybňuje skutečnosti [34], které Tribunál považoval za prokázané, aniž tvrdila, že Tribunál skutkový stav zkreslil [35]. Kromě toho je kasační opravný prostředek nepřípustný, „jestliže se omezuje […] na zopakování nebo doslovné převzetí žalobních důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Tribunálem, včetně těch, které se zakládaly na skutečnostech tímto soudem výslovně odmítnutých. Takový kasační opravný prostředek je totiž ve skutečnosti návrhem, který směřuje k dosažení prostého nového přezkumu žaloby podané k Tribunálu, což nespadá do pravomoci Soudního dvora“ [36].

56. Domnívám se, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku pouze opakuje argumenty předložené v prvním stupni, a netýká se argumentů Tribunálu. Soudní dvůr by proto měl tato skutková tvrzení považovat za nepřípustná.

[30] – Rozsudek ze dne 19. prosince 2019, HK v. Komise (C-460/18 P, EU:C:2019:1119, bod 38 a citovaná judikatura).

[31] – Rozsudek ze dne 18. ledna 2024, Jenkinson v Rada a další (C-46/22 P, EU:C:2024:50, bod 131).

[32] – Rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, Éditions Odile Jacob v. Komise (C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48 a citovaná judikatura).

[33] – Pro popis různých ocenění viz body 16, 19 a 23 souběžného stanoviska.

[34] – Jedná se o částky zjištěné v ocenění 1 a ocenění 2.

[35] – Viz judikatura uvedená v poznámkách pod čarou 25 a 26 výše.

[36] – Rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise (C-466/19 P, EU:C:2021:76, bod 45 a citovaná judikatura).

57. Pokud by Soudní dvůr nesouhlasil, domnívám se, že by tento důvod kasačního opravného prostředku měl být zamítnut jako neopodstatněný. Tribunál v napadeném rozsudku konstatoval, že v závěrech ocenění 2 není žádný rozpor, neboť tyto závěry slouží jiným účelům: zjištění SRB, že společnost Banco Popular je solventní, vyjadřuje účetní hodnotu banky, kdežto různé odhady hodnoty banky [37] vyjadřují její tržní hodnotu.

58. Účetní hodnotu lze nejsnáze popsat jako hodnotu společnosti vykázanou v její rozvaze. Tržní hodnota je aktuální cena, kterou by banka dosáhla na trhu [38]. Domnívám se proto, že při vysvětlování rozdílu mezi nimi Tribunál správně konstatoval, že v ocenění 2 není žádný rozpor, když se v něm hovoří o solventnosti Banco Popular, zatímco její tržní hodnota je odhadována v nejhorším případě na záporných 8,2 miliardy eur.

59. V druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění, když uznal, že body 23, 24 a 26 odůvodnění programu řešení krize jsou k pochopení zhoršující se situace Banco Popular a potřeby řešení krize dostatečné. Tvrdí, že tyto informace jsou obecné a lze je použít na jakoukoli situaci spočívající v nedostatku likvidity.

60. Soudní dvůr by měl tyto argumenty odmítnout. Jak ve své odpovědi správně poukazuje SRB, navrhovatelka nedokládá, proč jsou informace o zhoršení situace Banco Popular obecné a co chybí k řádnému pochopení její situace spočívající v nedostatku likvidity a potřebě řešení krize.

61. V šesté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku předloženého účastníky řízení podávajícími souběžný kasační opravný prostředek by měla být řada argumentů prohlášena za nepřípustnou [39]. Ačkoli účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek uvádějí příslušné body souběžného napadeného rozsudku, odkazují pouze na obecný nedostatek odůvodnění, aniž upřesňují pochybení, kterého se měl Tribunál dopustit [40]. Kromě toho v rámci řízení o kasačním opravném prostředku vznášejí také nové argumenty týkající se nedůvěrné verze ocenění 2, které nejsou přípustné [41].

[37] – Toto ocenění mimo jiné odhadlo ekonomickou hodnotu Banco Popular v nejlepším případě na 1,3 miliardy eur, v nejhorším případě na mínus 8,2 miliardy eur a podle nejlepšího odhadu na mínus 2 miliardy eur.

[38] – Viz napadený rozsudek, bod 343. Pro vysvětlení rozdílů, které mohou obě metody přinést, viz Macit, F. a Topaloğlu, Z., „Why bank market value to book ratios are so different: evidence from Turkish banking sector“, *Economic and Business Review*, sv. 14, č. 2, 2012, s. 169. Pro rozbor rozdílů v obou metodách měření dluhu viz Bowman, R. G., „The Importance of a Market-Value Measurement of Debt in Assessing Leverage“, *Journal of Accounting Research*, sv. 18, č. 1, 1980, s. 242, zejména na s. 245–246.

[39] – Týkají se argumentů namířených proti SRB a jeho údajnému porušení povinnosti uvést odůvodnění programu řešení krize, pokud jde o výběr společnosti Deloitte jako nezávislého znalce. Některé argumenty v této části jsou rovněž zopakováním argumentů vznesených v souvislosti s článkem 18 nařízení o SRM, kterým jsem se zabývala výše (zda je závažný nedostatek likvidity základem pro zjištění, že banka je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné; zda má SRB nějakou úlohu při poskytování ELA).

[40] – Je proto třeba jej považovat za nepřípustný v návaznosti na rozsudek Soudního dvora ze dne 28. dubna 2022, Changmao Biochemical Engineering v. Komise (C-666/19 P, EU:C:2022:323, body 187 až 189). Navíc platí, že „[k]asační opravný prostředek, který neobsahuje žádnou argumentaci specificky směřující k označení vady spočívající v nesprávném právním posouzení, jíž měl být stižen dotčený rozsudek nebo usnesení, tento požadavek nesplňuje“. Rozsudek ze dne 14. října 2021, NRW. Bank v. SRB (C-662/19 P, EU:C:2021:846, bod 36).

[41] – Podle čl. 170 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora přitom kasační opravný prostředek nesmí měnit předmět sporu před Tribunálem. Viz také rozsudek ze dne 1. února 2007, Sison v. Rada (C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 95).

62. Co se týče věci samé, zbývá se zabývat dvěma argumenty. Zaprvé účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek tvrdí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že Komise splnila povinnost uvést odůvodnění při schvalování programu řešení krize [42]. Zadruhé tvrdí, že Tribunál nesprávně shledal opožděnou jejich argumentaci, kterou poukazovali na porušení doktríny Meroni, pokud jde o rozsah účasti Komise na postupu řešení krize [43].

63. Stran prvního argumentu Tribunál konstatoval, že schválení ze strany Komise splňuje povinnost uvést odůvodnění a vysvětluje odkazy na program řešení krize. Tribunál odkazuje na čl. 18 odst. 7 nařízení o SRM, podle něhož může Komise program řešení krize buď potvrdit, nebo proti němu vznést námitku s ohledem na diskreční aspekty programu řešení krize. To podle Tribunálu znamená, že Komise by ve skutečnosti neměla odůvodnění SRB obsažené v programu řešení krize opakovat, ale pouze je potvrdit.

64. Je třeba říci, že otázkou, zda schválení ze strany Komise bylo dostatečné, nebo zda se jednalo o pouhé potvrzení rozhodnutí SRB, se již Tribunál zabýval v jedné z pilotních věcí, Algebris [44], ve které nebyl k Soudnímu dvoru podán kasační opravný prostředek. Tribunál konstatoval, že odkaz Komise na program řešení krize a v něm uvedené důvody dostatečně splňují povinnost uvést odůvodnění. Dospěl k závěru, že „program řešení krize a jeho odůvodnění jsou součástí kontextu“ [45], ve kterém bylo schválení ze strany Komise přijato.

65. S tímto konstatováním souhlasím [46]. Pokud je samotný program řešení krize dostatečně odůvodněn, Komise rovněž potvrzuje, že SRB splnil povinnost uvést odůvodnění. Jinými slovy, pokud by se Komise domnívala, že program řešení krize tuto povinnost nesplňuje, musí proti němu vznést námitku a požadovat, aby SRB program řešení krize změnil.

66. V odůvodnění Tribunálu týkajícím se schválení ze strany Komise proto neshledávám žádné pochybení.

67. A konečně Tribunál konstatoval, že účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek uvedli argument založený na věci Meroni [47] poprvé v replice, a proto jej shledal nepřípustným.

68. Tribunál vysvětlil, že účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek tvrdili v žalobě v prvním stupni, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění, ačkoli to podle doktríny Meroni byla její povinnost. V replice v prvním stupni navíc uvedli, že úloha Komise v postupu řešení krize obecně porušuje zásady přenesení pravomoci podle článku 291 SFEU a doktrínu Meroni.

69. Jedná se o dva různé argumenty, z nichž druhý by mohl být implicitně chápán jako námitka protiprávnosti článku 18 nařízení o SRM, který upřesňuje úlohu Komise při přijímání opatření k řešení krize.

[42] – Souběžný napadený rozsudek, body 570 až 578.

[43] – Souběžný napadený rozsudek, body 579 až 581. Rozsudek ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

[44] – Rozsudek ze dne 1. června 2022, Algebris (UK) a Anchorage Capital Group v. Komise (T-570/17, EU:T:2022:314).

[45] – Tamtéž, bod 151.

[46] – Viz také stanovisko generální advokátky T. Ćapeta ve věci Komise v. SRB (C-551/22 P, EU:C:2023:846, body 123 až 128).

[47] – Tato doktrína vyplývá z rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). Pro vysvětlení doktríny a můj názor na její použitelnost v rámci postupu řešení krize viz stanovisko generální advokátky T. Ćapeta ve věci Komise v. SRB (C-551/22 P, EU:C:2023:846, body 75 až 97).

70. Domnívám se proto, že Tribunál nepochybil, když konstatoval, že tato argumentace byla opožděná, a tudíž nepřípustná.

b) Důvěrnost programu řešení krize a dalších dokumentů

71. V pátém důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného posouzení [48], když rozhodl, že navrhovatelka nebyla oprávněna obdržet úplnou (důvěrnou) verzi programu řešení krize. Kromě toho tvrdí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že nedůvěrná verze programu řešení krize neporušuje čl. 88 odst. 1 nařízení o SRM.

72. Navrhovatelka dále uvádí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že proti programu řešení krize mohla podat přímou žalobu a že se k následnému zveřejnění méně důvěrné verze – k němuž došlo v průběhu řízení v prvním stupni – mohla vyjádřit před podáním repliky. A konečně navrhovatelka Tribunálu vytýká, že dospěl k závěru, že úplné verze (které obsahují důvěrné informace) programu řešení krize, ocenění 1 a 2 a další dokumenty týkající se postupu řešení krize nejsou pro řešení sporu relevantní [49].

73. Účastníci řízení podávající souběžný kasační opravný prostředek v páté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál v bodech 503 a 504 souběžného napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že tím, že neměli přístup k celému spisu týkajícímu se postupu řešení krize, nebylo porušeno jejich právo na obhajobu.

74. V zásadě jde o to, zda Tribunál v obou napadených rozsudcích správně zkoumal potřebu přístupu účastníků řízení podávajících kasační opravný prostředek k důvěrným verzím programu řešení krize a souvisejícím dokumentům. Mám za to, že ano.

75. Tribunál nejprve stanovil měřítko přezkumu, pokud jde o článek 47 Listiny, konkrétně s přihlédnutím ke kontextu nařízení o SRM, které v čl. 88 odst. 5 stanoví povinnost SRB zajistit, aby jakékoli poskytnutí informací neobsahovalo důvěrné informace [50], a čl. 88 odst. 1 tohoto nařízení, podle něhož „[i]nformace, na které se vztahují požadavky profesního tajemství, nesmějí být poskytnuty žádnému veřejnému ani soukromému subjektu s výjimkou případů, kdy je jejich poskytnutí nutné pro účely soudního řízení“.

76. Tribunál rovněž odmítl argumenty navrhovatelky, že jí mělo být oznámeno plné znění programu řešení krize a dalších dokumentů, na podporu čehož se dovolávala judikatury týkající se omezujících opatření. Tribunál konstatoval, že na rozdíl od omezujícího opatření, jehož cílem je zmrazení konkrétních finančních prostředků, program řešení krize nepředstavuje individuální opatření vůči akcionářům banky [51].

77. Stejnou logikou se řídil i Tribunál, když v souběžném rozsudku odmítl argumentaci účastníků řízení podávajících kasační opravný prostředek, kterou předložili v prvním stupni, podle níž měli mít podle čl. 90 odst. 4 nařízení o SRM přístup ke spisu. Podle Tribunálu musí být tento přístup umožněn pouze subjektu, který je předmětem programu řešení krize, tedy Banco Popular, a nikoli jejím akcionářům nebo věřitelům [52].

[48] – Napadený rozsudek, body 356 až 402.

[49] – Tamtéž, bod 723.

[50] – Tamtéž, body 356, 363 až 365.

[51] – Tamtéž, body 358 a 359.

[52] – Souběžný napadený rozsudek, body 503 až 504.

78. Tribunál dále odlišil povinnost zachování důvěrnosti, kterou má podle nařízení o SRM SRB, od práva na přístup k dokumentům podle nařízení č. 1049/2001 [53], kterého se dovolávali účastníci řízení podávající kasační opravné prostředky. Tribunál toto srovnání odmítl, protože nařízení o SRM stanoví obecnou zásadu zákazu sdělování důvěrných informací, které má SRB v držení [54].

79. Namísto toho Tribunál na základě analogie se směrnicí 2004/39 [55], jejíž čl. 54 odst. 1 odpovídá čl. 88 odst. 1 nařízení o SRM, podle mého názoru správně konstatoval, že cílem obou posledně uvedených ustanovení není přiznat veřejnosti právo na přístup k dokumentům.

80. Tribunál poté velmi podrobně analyzoval povinnost zachovávat důvěrnost programu řešení krize, ocenění 2 a dokumentů, z nichž SRB při rozhodování vycházel. Popsal různé nepříznivé důsledky, které by úplné zveřejnění mohlo mít [56].

81. Tento soud rovněž vysvětlil, že čl. 88 odst. 1 nařízení o SRM se týká *možnosti* soudu nařídit zpřístupnění, je-li to nezbytné pro účely soudního řízení, a nikoliv – jak tvrdili v prvním stupni účastníci řízení podávající kasační opravné prostředky – že zveřejnění je *povinné* počínaje okamžikem, kdy je proti rozhodnutí zahájeno soudní řízení [57].

82. Pokud jde o argument, že SRB neoprávněně omezil přístup k programu řešení krize, protože zveřejnil méně redigované nedůvěrné verze programu řešení krize a ocenění 1 a 2, Tribunál uvedl, že plynutí času (v tomto případě odstup osmi měsíců) je okolností, jež může ovlivnit, zda jsou k danému okamžiku splněny podmínky, od nichž se odvíjí důvěrnost dotčených informací [58]. Podle mého názoru dostatečně podrobně vysvětlil, že pozdější zveřejnění dalších informací nemělo vliv na právo účastníků řízení podávajících kasační opravné prostředky podat přímou žalobu a na další informace reagovat v replice.

83. Navrhovatelka v šestém důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál pochybil, když v bodech 721 až 728 napadeného rozsudku zamítl její návrh na důkazní opatření, včetně toho, aby nařídil předložení různých dokumentů a položil písemné otázky Španělskému království.

84. Tribunál poté, co SRB nařídil předložit důvěrné verze programu řešení krize a různé další dokumenty [59], rozhodl, že nejsou pro řešení sporu relevantní [60]. Navrhovatelka tvrdí, že tím bylo porušeno její právo na obhajobu, neboť důvěrnou verzi dokumentů měly k dispozici nejen SRB a Komise, ale také Tribunál. Navrhovatelka naopak tvrdí, že bez přístupu k těmto informacím nemohla předkládat nové argumenty nebo změnit své názory na stávající argumenty.

[53] – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).

[54] – Tribunál vycházel z rozsudku ze dne 19. června 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 38 a 39), v napadeném rozsudku body 383 a 384.

[55] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS (Úř. věst. 2004, L 145, s. 1; Zvl. vyd. 06/07, s. 263).

[56] – Mohlo by například „přivést akcionáře k prodeji jejich cenných papírů na trzích a také by mohlo způsobit značný odliv vkladů, což by mělo za následek zhoršení finanční situace banky a tím i snížení účinnosti kroků, jež uskuteční SRB, jakož i fungování trhu“. Napadený rozsudek, bod 373.

[57] – Kurzivou zvýraznila autorka stanoviska. Napadený rozsudek, body 376 a 377.

[58] – Na základě rozsudku ze dne 19. června 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 48 a 49), v napadeném rozsudku bod 390.

[59] – Uvedené v bodě 95 napadeného rozsudku.

[60] – Kromě dopisu ze dne 6. června 2017, který Banco Popular zaslala ECB, který byl účastníkům řízení poskytnut. Tribunál své rozhodnutí založil na článku 103 jednacího řádu. Viz napadený rozsudek, body 380 a 723.

85. Podle mého názoru Tribunál správně odkázal na judikaturu Soudního dvora, podle níž je pouze Tribunál oprávněn posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy. Bylo tedy možné rozhodnout na základě žalobních návrhů [61].

86. Soudní dvůr by proto měl pátý a šestý důvod kasačního opravného prostředku a pátou a šestou část druhého důvodu souběžného kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněné.

B. Důvody kasačního opravného prostředku specifické pro věc C-535/22 P

87. Navrhovatelka v projednávané věci napadá závěry Tribunálu týkající se údajných nesrovnalostí v postupu prodeje Banco Popular (bod 1), jakož i porušení práva vlastnit majetek s ohledem na některá ustanovení nařízení o SRM (bod 2) a programu řešení krize (bod 3).

1. Postup prodeje Banco Popular

88. Navrhovatelka [62] tvrdí, že Tribunál nesprávně použil článek 14 nařízení o SRM [63], pokud jde o maximalizaci prodejní ceny. Tvrdí, že to je jeden z účelů řešení krize podle článku 14 nařízení o SRM, který je třeba vykládat ve spojení s článkem 39 směrnice 2014/59. Nakonec namítá, že Tribunál nesprávně rozhodl, že SRB neměl povinnost se před zahájením řešení krize pokusit o alternativní opatření [64].

89. Ve druhé a třetí části třetího důvodu navrhovatelka Tribunálu vytýká, že porušil i) povinnost řádné péče, když odmítl její argumenty týkající se údajných chyb v plánu řešení krize z roku 2016 jako nepřípustné, a ii) její právo na obhajobu.

90. Pokud jde o tvrzení popsaná v bodě 88 výše, Tribunál konstatoval, že maximalizace prodejní ceny nepatří mezi účely řešení krize uvedené v čl. 14 odst. 2 druhém pododstavci nařízení o SRM. Dále konstatoval, že pro prodej Banco Popular je relevantní čl. 39 odst. 2 písm. f) směrnice 2014/59. V tomto článku jsou stanoveny procesní požadavky na nástroj převodu činnosti, podle nichž je cílem uvedení na trh „usil[ovat] o dosažení nejvyšší možné prodejní ceny za dotčené akcie nebo jiné nástroje účasti, aktiva, práva nebo závazky“.

91. Tribunál podrobně zkoumal každý krok postupu prodeje Banco Popular a vzal při tom v úvahu vysvětlení poskytnuté SRB v rámci programu řešení krize a v rozhodnutí o prodeji. Důležitým faktorem, který vzal Tribunál v úvahu, byla potřeba, aby postup prodeje zůstal co nejvíce utajen, aby se zabránilo únikům, které by mohly vést k další nejistotě a ztrátě důvěry trhu, což by ohrozilo finanční stabilitu [65].

92. Stejně tak Tribunál výkladem čl. 14 odst. 2 nařízení o SRM analyzoval údajnou povinnost SRB použít před zahájením postupu řešení krize alternativní opatření. Tribunál dospěl k závěru, že navrhovatelka nesprávně pochopila toto ustanovení, které stanoví, že subjekty zapojené do řešení

[61] – Napadený rozsudek, body 725 až 727.

[62] – Druhý důvod kasačního opravného prostředku a první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku.

[63] – Napadený rozsudek, body 520 až 569.

[64] – Napadený rozsudek, body 669 až 697.

[65] – Napadený rozsudek, body 545 až 552.

krize se „snaží minimalizovat náklady na řešení krize a zabránit snižování hodnoty, *jež není nezbytné pro dosažení účelu řešení krize*“ [66]. Tribunál rovněž rozhodl, že vyváženost zájmů a přiměřenost řešení krize nelze posuzovat pouze s ohledem na zásah do vlastnického práva akcionářů [67].

93. Tribunál poté v programu řešení krize zkoumal odůvodnění toho, proč by jiné nástroje k řešení krize nedosáhly cílů řešení krize, proč se SRB odchýlil od svého plánu řešení krize z roku 2016 a proč nepřipadalo v úvahu využití SRF [68].

94. Domnívám se, že Tribunál čl. 14 odst. 2 nařízení o SRM vyložil správně, pokud jde o vyvážení různých zájmů, které jsou opatřením k řešení krize nutně dotčeny. Rovněž důkladně přezkoumal odůvodnění v programu řešení krize týkající se dalších alternativ, které nebyly přijaty.

95. Pokud jde o druhou a třetí část třetího důvodu kasačního opravného prostředku – uvedené v bodě 89 – mám za to, že jsou nepřípustné. Tribunál nejprve konstatoval, že argumenty proti plánu řešení krize z roku 2016 [69], který nebyl do konečného programu řešení krize Banco Popular převzat, byly uvedeny až v replice, a jsou tedy nepřípustné. Tribunál dodal, že v každém případě jsou irelevantní pro určení platnosti programu řešení krize, který byl nakonec přijat [70].

96. S tím souhlasím. Zaprvé navrhovatelka v replice v prvním stupni podle všeho uvedla, že plán řešení krize z roku 2016 nebyl řádně vypracován [71], nicméně od té doby se argumentace změnila na tvrzení, že plán řešení krize z roku 2016 měl být aktualizován. Vzhledem k tomu, že se ve fázi řízení o kasačním opravném prostředku jedná o nově vznesený argument, je nepřípustný [72].

97. I kdyby Soudní dvůr nesouhlasil a shledal tyto argumenty přípustnými, považuji je za neopodstatněné. Třetí odstavec článku 23 nařízení o SRM stanoví: „Při přijímání programu řešení krize zohledňují výbor, Rada a Komise plán řešení krize uvedený v článku 8 a postupují podle něj, pokud s ohledem na okolnosti daného případu výbor neshledá, že účelu řešení krize bude účinněji dosaženo prostřednictvím opatření, která v plánu řešení krize stanovena nejsou.“

98. Tribunál vysvětlil, že v plánu řešení krize z roku 2016 nemohlo být počítáno s nedostatkem likvidity, jemuž musela společnost Banco Popular čelit počínaje měsícem dubnem 2017 [73]. Dále odkázal na body 44 až 46 odůvodnění programu řešení krize, ve kterých SRB vysvětlil, „z jakých důvodů nebyl nástroj k řešení krize, který byl zvolen v plánu řešení krize z roku 2016, přiměřený ve vztahu k okolnostem existujícím k datu řešení krize“ [74]. SRB v důsledku toho nástroj k řešení krize, který měl být uplatněn vůči Banco Popular, změnil z nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů na nástroj převodu činnosti [75].

99. Tribunál proto postupoval správně, když tuto námitku zamítl jako irelevantní.

66 – Kurzivou zvýraznila autorka stanoviska. Viz rovněž napadený rozsudek, body 671 a 672.

67 – Napadený rozsudek, body 486, 487, 673 a 674. Tribunál rovněž v programu řešení krize přezkoumal odůvodnění, které se zabývá vyvážením zájmů (body 675 až 679).

68 – Napadený rozsudek, body 680 až 697.

69 – Viz bod 10 souběžného stanoviska.

70 – Napadený rozsudek, body 490 a 491.

71 – Napadený rozsudek, bod 688.

72 – Viz poznámka pod čarou 41 výše.

73 – Napadený rozsudek, bod 689.

74 – Napadený rozsudek, bod 691.

75 – SRB uvedl, že „ není zaručeno, že by nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, který byl v tomto plánu zvolen, umožnil okamžité a účinné vyřešení nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular“. Napadený rozsudek, bod 691.

100. Ve třetí části třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil její právo na obhajobu, když dospěl k závěru, že její vyjádření a znalecký posudek, který předložila, neprokazují, jakým způsobem by účelu řešení krize dosáhly jiné alternativy.

101. Navrhuji, aby Soudní dvůr tyto návrhy považoval za zjevně nepřípustné, neboť v rozporu s čl. 169 odst. 2 jednacího řádu [76] nespecifikují části napadeného rozsudku, které napadají.

102. Závěrem navrhuji, aby Soudní dvůr v rozsahu, v němž jsou přípustné, zamítl druhý a třetí důvod kasačního opravného prostředku.

2. Námitka protiprávnosti článků 15 a 22 nařízení o SRM

103. Navrhovatelka v sedmém důvodu kasačního opravného prostředku dále zpochybnila posouzení platnosti článků 15 a 22 nařízení o SRM ze strany Tribunálu.

104. Zaprvé tvrdí, že Tribunál [77] nesprávně použil judikaturu Soudního dvora týkající se bank, které jsou v platební neschopnosti; zadruhé tvrdí, že články 15 a 22 nařízení o SRM porušují požadavek nezbytnosti, neboť jsou formulovány příliš široce, a umožňují tak svévolné jednání; zatřetí tvrdí, že tato ustanovení jsou v rozporu s čl. 5 odst. 4 SEU, neboť nestanoví různá řešení pro banky čelící nedostatku likvidity na straně jedné a banky v platební neschopnosti na straně druhé; za čtvrté jsou tatáž ustanovení v rozporu s článkem 52 Listiny a čl. 5 odst. 4 SEU, neboť nestanoví možnost opravy odpisu akcií po konečném ocenění podle článku 20 nařízení o SRM; nakonec navrhovatelka uvádí, že články 15 a 22 nařízení o SRM jsou nepřiměřené, neboť nestanoví přiměřenou náhradu a možnost volby mezi různými nástroji řešení krize vede k diskriminaci mezi bankami čelícími nedostatku likvidity a bankami, které jsou v platební neschopnosti.

105. Nejprve je třeba uvést, že čtvrtá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku je nepřípustná, neboť neuvádí části napadeného rozsudku, které napadá [78]. Kromě toho je pátá část tohoto důvodu kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž se týká diskriminace vyplývající z volby nástroje pro řešení krize, nepřípustná, neboť se jedná o argument nově vznesený v rámci řízení o kasačním opravném prostředku [79].

106. Ve věci samé Tribunál v reakci na námitku protiprávnosti postupoval v souladu s kroky nezbytnými pro určení, zda omezení vlastnického práva chráněného článkem 17 Listiny může být odůvodněno článkem 52 Listiny [80].

[76] – Viz rovněž rozsudek ze dne 21. října 2020, ECB v. Estate of Espírito Santo Financial Group (C-396/19 P, EU:C:2020:845, bod 24).

[77] – Napadený rozsudek, body 150 až 219.

[78] – Viz bod 101 a poznámka pod čarou 77 výše.

[79] – Viz poznámka pod čarou 41 výše.

[80] – Napadený rozsudek, body 159 a 160.

107. Vycházel z cíle obecného zájmu, pro který bylo vlastnické právo omezeno, a poté připomněl rozsáhlou judikaturu Soudního dvora v souvislosti s finanční krizí a vysvětlil rizika, která má selhání banky na stabilitu finančního a bankovního systému v eurozóně, a riziko ztrát, jimž by byli vystaveni vkladatelé [81].

108. Rozhodnutí obsažená v článcích 15 a 22 nařízení o SRM, jak podrobně vysvětlil Tribunál, vyplývají z poučení z finanční krize od roku 2008 a spočívají na zásadě, že ztráty krachující banky nesou jako první akcionáři. Tribunál dospěl k závěru, že akcionáři musí nést v plném rozsahu riziko spojené se svými investicemi, včetně hospodářských důsledků krachu banky, což nelze považovat za zásah do jejich práva vlastnit majetek, a to zejména na základě závěrů rozsudku Soudního dvora ve věci Kotnik [82].

109. S argumentem navrhovatelky, že Tribunál na danou situaci nesprávně použil judikaturu týkající se bank v platební neschopnosti, nelze podle mého názoru souhlasit. Rozsudek ve věci Kotnik a další rozsudky Soudního dvora týkající se veřejného zájmu na finanční stabilitě byly použity k prokázání toho, že akcionáři musí v případě úpadku banky nést riziko spojené se svými investicemi. Tribunál však také ukázal, že články 15 a 22 nařízení o SRM ukládají SRB a Komisi při rozhodování o tom, zda a jak přijmout opatření k řešení krize, podmínky. S odkazem na čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení o SRM Tribunál uvedl, že opatření k řešení krize se použije pouze, pokud by v konkrétním případě nebyla k dispozici jiná opatření, jako je běžné úpadkové řízení, státní podpora nebo úvěry [83].

110. Navrhovatelka v rámci druhého argumentu tvrdí, že Tribunál shledal, že omezení práva na vlastnictví je odůvodněné, pokud jsou splněny podmínky pro řešení krize [84]. Tribunál však dále vysvětlil dodatečné podmínky uložené články 18 a 21 nařízení o SRM, které volnost SRB a Komise při určování parametrů daného opatření k řešení krize omezují [85].

111. V rámci třetího a pátého argumentu navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného posouzení, když měl za to, že články 15 a 22 nařízení o SRM jsou přiměřené, ačkoli nerozlišují mezi bankami čelícími nedostatku likvidity a bankami, které jsou v platební neschopnosti, pokud jde o použitý nástroj k řešení krize a zacházení s akcionáři a věřiteli.

112. S ohledem na analýzu podmínek pro řešení krize stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení o SRM není důvod, proč by nařízení o SRM mělo pro řešení problémů bank v platební neschopnosti stanovit pravidla odlišná od pravidel pro banky čelící nedostatku likvidity.

113. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr sedmý důvod kasačního opravného prostředku zamítl.

[81] – Tribunál v bodech 161 až 164 napadeného rozsudku odkazuje na známý korpus judikatury Soudního dvora po období krize: rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další (C-526/14, EU:C:2016:570); ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB (C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701); ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další (C-41/15, EU:C:2016:836); a ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka (C-501/18, EU:C:2021:249).

[82] – Napadený rozsudek, body 172 až 174.

[83] – Napadený rozsudek, body 180 až 188.

[84] – Napadený rozsudek, bod 169.

[85] – Napadený rozsudek, body 170, 171, 179 a 180.

3. Právo na vlastnictví a zásada proporcionality v programu řešení krize společnosti Banco Popular

114. V rámci osmého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka zaprvé tvrdí, že Tribunál nesprávně rozhodl, že nařízení o SRM předpokládá platební neschopnost, a že tedy jedinou alternativou k řešení krize je běžné úpadkové řízení; zadruhé, že Tribunál nesprávně rozhodl, že postup vedoucí k programu řešení krize nebyl svévolný, když se opíral o ocenění 2; a zatřetí, že nesprávně rozhodl, že absence spravedlivé náhrady je přiměřená.

115. První argument je částečně nepřípustný, neboť v rozporu s čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora neuvádí část napadeného rozsudku, v níž Tribunál konstatoval, že nařízení o SRM vychází z domněnky platební neschopnosti.

116. Navrhovatelka dále tvrdí, že Tribunál na situaci Banco Popular nesprávně použil judikaturu Soudního dvora týkající se bank v platební neschopnosti [86]. Ze stejných důvodů, které již byly analyzovány v souvislosti se sedmým důvodem kasačního opravného prostředku, je tedy třeba tento argument odmítnout [87].

117. Druhý a třetí argument, podle kterých Tribunál pochybil, když program řešení krize neshledal svévolným, protože se opírá o ocenění 2, a nepřiměřeným, protože neobsahuje spravedlivou náhradu, jsou nepřípustné, protože jsou poprvé uplatněny v řízení o kasačním opravném prostředku [88]. Body napadeného rozsudku [89], na které navrhovatelka odkazuje, se ocenění 2 ani spravedlivé náhrady netýkají. Tribunál se těmito argumenty v prvním stupni nezabýval.

118. Závěrem navrhuji, aby Soudní dvůr osmý důvod kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž je přípustný, zamítl.

VI. Závěry

119. Na základě výše uvedeného navrhuji, aby Soudní dvůr:

– kasační opravný prostředek zamítl;

– uložil účastnici řízení podávající kasační opravný prostředek náhradu nákladů řízení.

[86] – Napadený rozsudek, body 198 až 208.

[87] – Viz body 111 a 112 výše.

[88] – Viz poznámka pod čarou 41 výše.

[89] – Napadený rozsudek, body 466, 467, 474 až 476 a 481.